

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobkyně: V.Y.**, státní příslušnost Ukrajina, *zastoupené: Mgr. Roman Seidler, advokát, se sídlem Malická 11, Plzeň*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, poštovní schránka 155/50, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2012, čj. MV-3374-2/SO-2011**

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2012, čj. MV-3374-2/SO-2011 (*dále jen napadené rozhodnutí*), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorátu cizinecké policie Plzeň (*dále jen správní orgán I. stupně*) ze dne 9. 6. 2010, čj. CPPL-03358/CI-2010-4064 (*dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně*), kterým bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2010 (*dále jen „zákon o pobytu cizinců“*).

2. Usnesením ze dne 31. 5. 2012, čj. 57 A 33/2012-23 byl žalobě přiznán odkladný účinek

II. Důvody žaloby

3. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně nebyla žalobkyni prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 s odkazem na § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. i) a § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu a současně byla zjištěna jiná závažná překážka, která brání prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, který shledal závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobkyně dlouhodobě neplnila účel, za kterým jí byl pobyt povolen, což bylo prokázáno výpovědí žalobkyně, která uvedla, že nebyla členem žádného družstva, o družstvu K.V.L. neměla informace. Žalovaný souhlasil i se závěrem správního orgánu I. stupně, že u žalobkyně existují skutečnosti nasvědčující tomu, že hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti, čímž má být naplněno ust. § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně označila za nezákonné napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

4. V rámci **prvního žalobního bodu** žalobkyně namítala, že nelze v jejím případě aplikovat § 56 odst. 1 písm. i) a k) zákona o pobytu cizinců. Při prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se totiž z § 46 použije pouze odstavec 3 a 7, nikoli odstavec 1, který obsahuje zákonný odkaz na § 56. Použít lze jen ta ustanovení, na která zákon výslovně odkazuje. V souvislosti s povolením k dlouhodobému pobytu lze nalézt v ustanovení § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rovněž odkaz na jiná ustanovení zákona, jež by měla být v řízení o povolení k dlouhodobému pobytu obdobně použita, která však ve svém výčtu nejsou totožná s ustanovením § 44a odst. 3 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Lze se oprávněně domnívat, že zákonodárce zde vyjádřil záměr, aby se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevztahovala vždy stejná ustanovení jako v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Řízení o povolení k dlouhodobému pobytu a řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jsou samostatnými správními řízeními, která nejsou ovládána naprosto shodnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány překročily svou pravomoc tím, že v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu rozhodovaly podle ustanovení zákona, jejichž použití zákon nepřipouští.

5. **Druhým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že z materiálního hlediska oba správní orgány učinily skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu. Tento závěr neodpovídá výsledkům dokazování ve správním řízení. Účelem, pro který žalobkyně nepochybně vyjádřila záměr pobývat na území České republiky dlouhodobě, je účast v právnické osobě, a to konkrétně ve společnosti KHLIAN STAV s.r.o. Žalobkyně svůj zápis v této společnosti v postavení jednatele správnímu orgánu prvního stupně doložila příslušným usnesením Krajského soudu v Plzni. Žalovaný tuto skutečnost nejen nepřipustně přehlíží, ale i zcela v rozporu se zněním zákona jí vydáván za závažnou překážku. Zde je

třeba zdůraznit, že výslovná právní úprava [§ 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] zamezuje tomu, aby nedostatek účelu pobytu byl posuzován, jako například jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. Skutečnost, že žalovaný nepřihlédl k příslušnému usnesení Krajského soudu v Plzni při hodnocení důkazních prostředků, zcela pochopitelně vyvolává pochybnost, zda byl stav věci zjištěn správně a naplňuje tak požadavek § 3 správního řádu. Dále žalobkyně namítala, že z hlediska formálně právního správní orgán prvního stupně rozhodl nesprávně podle § 44 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (myšleno zřejmě § 44a odst. 3 – poznámka soudu), neboť toto ustanovení nezakládá pravomoc správního orgánu prodloužit, popřípadě neprodloužit platnost povolení k dlouhodobému pobytu, nýbrž jen obsahuje odkazy na jiná ustanovení zákona. Žalovaný tuto vadu řízení neodstranil.

7. **Třetím žalobním bodem** žalobkyně namítala, že žalovaný nevzal na vědomí námitku žalobkyně, že správní orgán I. stupně neopřel o žádný z důkazů své zjištění, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu za účelem účasti v právnické osobě zneužít k zaměstnání. Žalobkyně by mohla být zaměstnána na území České republiky pouze na základě povolení vydaného příslušným úřadem práce. Výkonem práce bez tohoto povolení by se cizinec dopouštěl nelegálního zaměstnání ve smyslu zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, pro které by mohl být i vyhoštěn z území České republiky. Zájmem žalobkyně je dodržovat právní předpisy a splňovat i ostatní podmínky pro zajištění platnosti povolení k pobytu na území České republiky. Tvzení správního orgánu o záměru žalobkyně zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu je tak nejen nepodložené, ale i nepřipustně presumuje porušování právních předpisů žalobkyní. Tímto postupem správní orgán nešetřil oprávněné zájmy žalobkyně.

8. **Čtvrtým žalobním bodem** žalobkyně namítala, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou dopadu rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do soukromého a rodinného života žalobkyně. K závěru o tom, že tento dopad bude přiměřený, nepostačuje pouhé konstatování, že je žalobkyně svobodná a nemá na území České republiky žádné příbuzné. Je nepochybné, že napadeným rozhodnutím by mohl být ovlivněn soukromý a rodinný život žalobkyně. Správní orgány však nezjistily, v jakém rozsahu by se tak stalo. Navíc již ze samé skutečnosti, že žalobkyně má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, lze seznat, že se žalobkyně zdržuje na území České republiky po delší dobu, po kterou si postupně vytvářela jak obchodní, tak i soukromé vztahy, jež by jejím náhlým odcestováním zpět do země původu mohly být přerušeny. Zájem na zachování tohoto soukromého a obchodního zázemí jistě patří mezi oprávněné zájmy žalobkyně, které je žalovaný povinen šetřit.

9. Dle žalobkyně tak žalovaný napadeným rozhodnutím porušil § 2 správního řádu, když postupoval v rozporu se zákonem, uplatnil nesprávně svoji pravomoc a neoprávněně zasáhl do práva žalobkyně na prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalovaný také napadeným rozhodnutím porušil § 3 správního řádu, když nezjistil stav věci plnění účelu pobytu žalobkyně, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, je-li naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 zákona o pobytu cizinců, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě je založen i důvod pro neprodloužení platnosti povolení dlouhodobého pobytu. Správní orgán I. stupně spatřoval závažnou překážku pobytu žalobkyně na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců v tom, že žalobkyně dlouhodobě neplnila účel, pro který jí byl pobyt povolen.

11. Z dikce zákona o pobytu cizinců vyplývá, že povolený pobyt je úzce spjat s účelem pobytu a zneplatnění tohoto účelu po dobu povoleného pobytu zakládá skutečnost, která v souladu se zákonem o pobytu cizinců odůvodňuje zrušení, neudělení či neprodloužení příslušného povolení k pobytu na území z České republiky (viz zejména § 37). Dle žalované byl stav věci správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu s platností od 6. 5. 2008 do 5. 5. 2010 za účelem účasti v právnické osobě z titulu členství v družstvu K.V.L. Plzeň – družstvo. Správní orgán I. stupně s žalobkyní sepsal dne 7. 5. 2010 protokol o výsledku, do kterého žalobkyně uvedla, že neví, na základě jakého povolení pracovala, myslí, že v předchozím období nebyla členkou žádného družstva, o družstvu K.V.L. Plzeň – družstvo nemá žádné informace, pro družstvo osobně nic nevykonávala. Pracovala příležitostně v Chomutově a v Plzni, většinou se jednalo o úklid. Z této výpovědi jednoznačně vyplývá, že žalobkyně fakticky neplnila účel, pro který jí byl pobyt povolen. Žalobkyně dále uvedla, že potřebovala v České republice najít práci, proto se domluvila s panem K. a on ji zapsal do společnosti... Uvedla, že bude hledat klienty, kterým bude společnost pronajímat kanceláře. Bližší informace o své činnosti neměla. Tuto skutečnost správní orgán I. stupně vyhodnotil jako záměr zneužít pobyt k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Žalovaný se s tímto závěrem ztotožnil. Z výpovědi žalobkyně vyplývá, že má vykonávat činnost odpovídající předmětu činnosti uvedené společnosti. Tuto činnost by žalobkyně mohla s ohledem na § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, vykonávat jen za předpokladu, že jí bude vydáno povolení k zaměstnání. Takové povolení předloženo nebylo. Žalobkyně uvedla, že o ně nežádala. Uvedené skutečnosti opravňují k závěru o existenci skutečností nasvědčujících tomu, že žalobkyně hodlá svolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti, čímž je naplněn § 50 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. V daném případě se správní orgán vypořádával i s přiměřeností dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně je svobodná nemá na území České republiky žádné příbuzné. Pobývala na území České republiky za účelem účasti v právnické osobě, tento účel však po celou dobu pobytu fakticky neplnila. S ohledem na povahu zjištěné překážky pobytu žalobkyně na území České republiky hodnotila žalovaná neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako přiměřené i přes délku dosavadního pobytu žalobkyně na území České republiky.

12. Žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 27. 12. 2011, čj. 7 As 82/2011, kde je uvedeno, že povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia respektive, za jakýmkoliv jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Podnikáním se ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní

zákoník, rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. U fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obchodního zákoníku zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonává určitou podnikatelskou činnost.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

13. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaná nevyjádřily ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy předsedy senátu nesouhlas s takovým projednáním věci, přičemž byli ve výzvě poučeny, nevyjádří-li nesouhlas s takovým projednáním věci, bude se mít za to, že souhlas je udělen.

Právní hodnocení

14. Ve skutkově obdobné věci Krajský soud v Plzni již rozhodoval a rozsudkem ze dne 31. 5. 2013, čj. 57 A 17/2012-49 žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 27. 9. 2013, čj. 4 As 114/2013 – 35, kasační stížnost podanou proti uvedenému rozsudku zamítl. Při rozhodování v této právní věci nemá krajský soud důvod se od závěrů učiněných v citovaném rozsudku odchýlit.

15. První žalobní bod není důvodný.

16. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně*. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)*. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza*.

17. Podle § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže podle písm. i) jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného vízem neopustí území nebo že vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení víza a podle písm. k) pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.

18. Z uvedené právní úpravy tak jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců skýtá oporu pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) a k) téhož zákona.

19. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j. 9 As 80/2011-69 (dostupný na www.nssoud.cz), v právní věci, v níž bylo správním rozhodnutím zamítnuta žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, kde uvedl, že *„zákon o pobytu cizinců zakotvuje vedle tohoto pozitivního výčtu předpokladů pro udělení víza též vymezení negativní, které pouhé formálních naplnění předpokladů pro udělení víza zákonným způsobem koriguje. Zmíněný korektiv představuje mimo jiné ustanovení § 56 citovaného zákona, na základě kterého správní orgány v rámci vedeného řízení ověřují, zda jsou splněny další předpoklady pro udělení víza, tedy zda tu neexistují důvody pro jeho případné neudělení. Naposledy zmíněné ustanovení lze tedy ve vazbě na námitku stěžovatele označit za ustanovení, které podmínky pro udělení víza vymezuje negativně. Městský soud tedy správně a způsobem odpovídajícím rozsahu žalobní námítky dovodil, že důvody pro neudělení víza dle ustanovení § 56 zákona o pobytu cizinců představují (v negativním smyslu) podmínky pro udělení víza ve smyslu ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona...“*.

20. Vzhledem k tomu, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo ustanovení § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců krom jiných ustanovení výslovně uvedeno, nelze správním orgánům ničeho vytknout.

21. **Druhý žalobní bod není důvodný.**

22. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37)*. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno*.

23. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: *„Správní orgán I. stupně spatřuje závažnou překážku pobytu cizinky na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. v tom, že cizinka dlouhodobě neplnila účel, za kterým jí byl pobyt povolen. Odvolací orgán se s tímto závěrem ztotožňuje“*.

24. V obecné rovině se lze ztotožnit se žalobkyní v tom, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že *„cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen“*, je s ohledem na specifickou právní úpravu nutné postupovat podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nikoli podle „zbytkové“ obecné skutkové podstaty uvedené v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Po faktické stránce je však nutné upozornit na to, že neplnění účelu, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen, je skutečností, která obecně brání vyhovění žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Podřazení této skutečnosti pod to či ono ustanovení, když obojí podřazení vede ke stejnému negativnímu důsledku vůči cizinci, je tak spíše otázkou formalistickou.

25. V nyní souzené věci je nutné upozornit, že žalovaná nedospěla k závěru, že žalobkyně *„neplní účel“*, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, nýbrž k závěru, že žalobkyně

„dlouhodobě neplnila účel“, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen. Dopadá-li ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na situaci, kdy „cizinec neplní účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen“, nelze žalované nic vytknout, pokud jednání závažnější, než které je uvedeno v ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podřadila pod „zbytkovou“ obecnou skutkovou podstatu uvedenou v ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. To znamená, že „dlouhodobě neplnění účelu“ nepovažovala za prosté „neplnění účelu“, nýbrž za „jinou závažnou překážku pobytu cizince na území“.

26. Žalobkyně do protokolu ze dne 7. 5. 2010 uvedla, že „v současné době nikde nepracuje a po celé dva roky pobytu na území České republiky pracovala pouze příležitostně. Jednalo se o různé práce, hlavně úklid, nikdy neměla podepsanou žádnou pracovní smlouvu. Neví, že by byla členkou nějakého družstva“. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že „účastnice řízení pobývala na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu splatností od 06. 05. 2008 do 05. 05. 2010 za účelem účasti v právnické osobě z titulu členství v družstvu K.V.L. ... Správní orgán I. stupně s účastnicí řízení sepsal dne 07. 05. 2010 protokol o výsledku účastnice správního řízení. Účastnice řízení do tohoto protokolu uvedla, že neví, na základě jakého povolení pracovala, myslí, že nebyla členkou žádného družstva, o družstvu K.V.L. nemá informace. Pracovala příležitostně v Chomutově a v Plzni, většinou se jednalo o úklid. Z této výpovědi jednoznačně vyplývá, že účastnice řízení fakticky neplnila účel, za kterým jí byl pobyt povolen.“ Soud na základě uvedeného nedospěl k závěru, že by skutkové zjištění, že žalobkyně v rámci pobytu neplní účel pobytu, neodpovídalo výsledkům dokazování ve správním řízení, jak namítá v žalobě žalobkyně. Z uvedeného obsahu výpovědi žalobkyně vyplývá, že tento zcela odpovídá skutkovým zjištěním, která na podkladě výpovědi žalobkyně správní orgány učinily. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně dlouhodobě neplnila účel, pro který jí byl dlouhodobý pobyt povolen, tj. „úcast v právnické osobě z titulu členství v družstvu K.V.L. Plzeň – družstvo“.

27. Pokud jde o společnost ..., do které byla žalobkyně jako jednatelka zapsána od 24.3.2010. Úcast v této společnosti nemůže zvrátit správnost závěru správních orgánů, neboť jednak žalobkyni nebyl povolen pobyt za účelem účasti v této právnické osobě, jednak její úcast v této společnosti vznikla teprve dnem 24.3.2010, tj. krátce před podáním žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 20. 4. 2010.

28. Správní orgány obou stupňů postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, podle kterého *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

29. **Třetí žalobní bod není důvodný.**

30. K námitkám žalobkyně uplatněným ve třetím žalobním bodu je nejprve nezbytné uvést, že tyto zpochybňují zákonnost závěrů učiněných správním orgánem I. stupně, aniž by bylo reagováno na závěr, ke kterému dospěla žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Již z tohoto důvodu nemohou být tyto námitky shledány důvodnými.

31. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně do protokolu ze dne 7. 5. 2010 uvedla, že „*potřebovala v ČR najít práci, proto se domluvila s panem K. a on jí nechal zapsat do společnosti Uvedla, že bude hledat klienty, kterým bude společnost pronajímat kanceláře. Bližší informace o své činnosti nemá. Tuto skutečnost správní orgán I. stupně vyhodnotil jako záměr zneužít pobyt k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Rovněž s tímto závěrem se odvolací správní orgán ztotožňuje. Z výpovědi účastnice řízení vyplývá, že má vykonávat činnost vyplývající z předmětu činnosti společnosti. Tuto činnost by účastnice řízení mohla s ohledem na § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, vykonávat jen za předpokladu, že jí bude vydáno povolení k zaměstnání. Takové povolení předloženo nebylo. Účastnice řízení ve své výpovědi uvedla, že o ně nežádala. Uvedené skutečnosti podle názoru odvolacího orgánu opravňují k závěru o existenci skutečností nasvědčujících tomu, že cizinka hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti, čímž je naplněno ustanovení § 56 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb.*“.

32. Žalobkyně do protokolu ze dne 7. 5. 2010 k otázce, jakou funkci ve firmě ... zastává, uvedla: „*Ve firmě ... zastávám funkci jednatelky, celkem je nás v ní 34. K otázce, jak jste se stala jednatelkou této firmy, odpověděla: „Jelikož jsem potřebovala v ČR najít práci, domluvila jsem se s panem K. a on mě nechal zapsat do společnosti. Toto proběhlo u nějakého advokáta v Plzni, jméno nevím. Kdo zapsal do této společnosti ostatní nevím, ale při zápisu u advokáta nás tam bylo hodně, myslím si, že všech 33.*“ K otázce, jaké nemovitosti uvedená společnost bude nebo už pronajímá, žalobkyně uvedla: „*Jelikož zatím čekám na vízum, o své práci a činnosti ve firmě toho moc nevím. S majitelem firmy p. K. jsme domluveni, že ihned jak dostaneme povolení k pobytu, tak s námi udělá smlouvu a řekne, co budeme ve firmě dělat. Zatím vím jen to, že by jsme měli shánět klienty, kterým bude naše společnost pronajímat kanceláře, ohodnocena budu nějakými procenty ze zisku za klienta, kterého seženu, za toto budu placena.*“ K dotazu, kdo může uzavírat smlouvy za uvedenou společnost, žalobkyně uvedla: „*Jednat a uzavírat smlouvy za firmu... může samostatně jen ..., já můžu za firmu jednat jen s panem K.*“ K dotazu, jaký finanční obnos do uvedené společnosti vložila žalobkyně, uvedla: „*Do společnosti K. jsem já jako jednatelka zatím nevložila žádné finance, ani je nikdo po mě nechtěl.*“

33. Z uvedeného vyplývá, že skutečnosti sdělené žalobkyní zcela odpovídají skutkovým zjištěním, která na podkladě výpovědi žalobkyně učinila žalovaná. Na základě těchto zjištění nelze dospět k jinému závěru, než že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Deklarovaným účelem byla „účast v právnické osobě“, avšak skutečným účelem, zjištěným přímo z vlastní výpovědi žalobkyně, bylo získání práce u společnosti ...

34. **Čtvrtý žalobní bod není důvodný.**

35. Podle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů z důvodů uvedených pod písmeny a) až g) pouze za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti

policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

36. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že by se žalovaná nedostatečně zabývala otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

37. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „*V daném případě se správní orgán I. stupně vypořádal i s přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Cizinka je svobodná, nemá na území České republiky žádné příbuzné. Na území České republiky pobývala cizinka za účelem účasti v právníkové osobě, tento účel však po celou dobu pobytu fakticky neplnila. S ohledem na povahu zjištěné překážky pobytu cizinky na území České republiky hodnotí odvolací orgán neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu jako přiměřené i přes délku dosavadního pobytu účastnice řízení na území.*“

38. Z uvedené části odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaná namítanou skutečností zabývala s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu žalobkyně, a to zejména s ohledem na skutečnosti zjištěné z její vlastní výpovědi.

39. Z ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze dovodit, že je nutné vyhovět žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu, pokud bude zjištěno, že nevyhovění žádosti nebude přiměřené jeho důvodu, přičemž především bude mít negativní dopad do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány jsou přitom povinny přihlídnout ke všemu, co ve vztahu k posouzení těchto skutečností vyšlo v řízení najevo. V případě žalobkyně však žádné skutečnosti, které by bránily nevyhovění žádosti, ve správním řízení najevo nevyšly. Dokonce ani žalobkyně žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení ani soudního řízení neuvedla. Pokud žalobkyně měla za to, že zde takové skutečnosti jsou, nic jí nebránilo, aby je správním orgánům sdělila. Pokud tak žalobkyně neučinila, nelze správním orgánům vytýkat, že při svém rozhodování vycházely z toho, co ke svým soukromým a rodinným poměrům uvedla. Ze samotné skutečnosti, že žalobkyně po určitou dobu pobývala na území České republiky, konkrétní skutkové okolnosti odůvodňující aplikaci ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dovodit nelze. Pokud by bez dalšího postačovala toliko určitá doba pobytu na území České republiky, bylo by nutné vyhovět vždy všem žádostem o prodloužení dlouhodobého pobytu. Ustanovení § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců by tak pozbylo zcela svého smyslu.

40. Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku ze dne 27. 9. 2013, čj. 4 As 114/2013 – 35 navíc poukázal na to, že „*v případě stěžovatelky došlo ke kumulaci důvodů, pro něž jí nebylo možné platnost povolení k dlouhodobému pobytu prodloužit. Kromě již zmíněné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců byla u stěžovatelky dána překážka prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu spočívající ve zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že hodlá povolení k pobytu zneužívat k jinému účelu, tedy důvod podle § 56 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 6. 2010. Nejvyšší správní soud ve shodě se správními orgány i krajským soudem zdůrazňuje, že stěžovatelka sice uvedla, že je jednatelkou obchodní společnosti ..., z výpisu z obchodního rejstříku však vyplývá, že jako jednatelka není oprávněna sama provádět žádné*

úkony neboť zastupovat společnost ... navenek je samostatně oprávněn toliko pan S. K.. Navíc by pro činnosti konané pro společnost ... musela předložit povolení k zaměstnání od úřadu práce, což neučinila. Jelikož ohledně prvního povolení k dlouhodobému pobytu dospěly správní orgány k závěru, že stěžovatelka dlouhodobě užívala povolení k pobytu k jinému účelu, byly tyto obavy důvodné i za skutkového stavu, který byl zjištěn v řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgány přitom vycházely především z vlastní výpovědi stěžovatelky v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, přičemž závěry, které z takto zjištěného skutkového stavu vyplynuly, byly úplné, přesvědčivé a odůvodňující daný výrok rozhodnutí. Nejvyšší správní soud je navíc přesvědčen, že s ohledem na větší množství jednatelů ... a způsobu jejich jednání za společnost nebude neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelce omezena činnost uvedené obchodní společnosti. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly o neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky v České republice v souladu s hmotným i procesním právem.“ S uvedeným závěrem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve skutkově totožné věci se krajský soud rozhodující v dané právní věci plně ztotožňuje a konstatuje, že uvedené závěry dopadají i na nyní posuzovanou právní věc žalobkyně.

Závěr

41. Žalobu shledal krajský soud nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

42. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 19. února 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová